

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר (עציר)

לפני כבוד השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס (שופטת בדימוס), מ' כדורי

בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד אביעד דוויק

מפרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

המאשימה

נגד

סלאם גאבר (עציר)

ע"י ב"כ עוה"ד רמי עותמאן

הנאשם

הכרעת דין

השופטת (בדימוס) מרים ליפשיץ-פריבס:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו פריצה לרכב, עבירה לפי סעיף 1413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**); הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) רישא לחוק; חבלה במזיד, עבירה לפי סעיף 413 ה לחוק, ומעשה טרור של ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305 (1) לחוק בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 (להלן: **חוק המאבק בטרור**).

כתב האישום

1. כתב האישום מתאר פרסום של הנאשם בפייסבוק בתאריך 19.3.22 בשעה 22:00 או בסמוך לכך (להלן: הפרסום) בו נראית תמונה של כיפת הסלע בהר הבית בירושלים ופסוק מהקוראן ונכתב על ידי הנאשם, כי הוא מתכוון להיפגש עם אלוהיו. למחרת, בתאריך 20.3.22 בשעה 16:15 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לשכונת ראס אל עמוד בירושלים, למקום בו, ליד רכבים אחרים ובסמוך לבניין מגורים, חנה רכב איסוזו ל.ז 37-964-51 (להלן: הרכב) של דודו אמג'ד ג'אבר (להלן: **אמג'ד או הדוד**).

הנאשם החליט להצית ולהרוס את הרכב עקב סכסוך משפחתי קודם עם הדוד. לצורך כך הוא שבר אחד מחלונות הרכב, ובחלוף מספר דקות בהן הסתובב בסמוך לרכב, לקח חתיכת נייר אותה הצית והכניסה למיכל פלסטיק. הוא לקח מעקה ברזל שהיה במקום, באמצעותו שבר את השמשה הקדמית ברכב וזרק לתוכו את המיכל. הרכב עלה באש ונשרף כליל, כאשר בסמוך אליו עוברים עוברי

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר (עציר)

אורח. עובר אורח נאלץ לשבור חלון של רכב אחר שחנה בסמוך לרכב, לצורך הזזתו על מנת שלא יישרף.

במהלך מעשיו אלו, גמלה בלבו של הנאשם החלטה לבצע פיגוע רצחני ממניע לאומני ואידיאולוגי בדרך של דקירה באמצעות חפץ חד, של אחד השוטרים שיגיעו למקום בעקבות ההצתה של הרכב. לצורך כך, הצטייד הנאשם בשבר זכוכית שגודלו כ- 15 ס"מ והמתין להגעה של השוטרים. בחלוף מספר דקות, הגיעו למקום כוחות כיבוי אש ושני שוטרים. השוטרים עמדו בסמוך לרכב, בעוד כוחות כיבוי אש מכבים את הלהבות. הנאשם נעמד מאחורי אחד מהם - השוטר ד.ד. (להלן גם: **המתלונן**) כשבידו שבר הזכוכית. הוא התנפל עליו ודקר אותו פעמיים כשהוא מכוון לצווארו של השוטר על מנת להורגו. הנאשם ניסה לדקור את השוטר פעם נוספת, אך השוטר התכופף וזז מהמקום. לאחר שהשוטרים שלפו את נשקם, זרק הנאשם את החפץ החד וברח מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם לשוטר פצע דקירה בעורף אשר טופל בבית החולים בסגירתו בסיכות ובחלוף יום אשפוז, שוחרר השוטר לביתו.

בשל מעשיו אלו, יוחסו לנאשם העבירות שפורטו.

התשובה לאישום

2. במענה לאישום, לא חלק הסניגור על המעשים המתוארים בכתב האישום וטען כי אין בהם משום ניסיון לרצח של השוטר וכי לא היה זה מעשה טרור. הנאשם, לא רצה לפגוע בכוחות הביטחון ממניעים ביטחוניים או לאומניים. המעשים, נעשו בשל בעיות נפשיות מהן הוא סובל וכפי הנראה, היה תחת השפעת סמים באירוע.

לגרסת הנאשם, לאחר פרוץ סכסוך בינו ובין הדוד בבית אביו, הוא הגיע לרכב והציתו.

הנאשם הודה בפרסום בפייסבוק, וטען כי נעשה ללא קשר לעובדות כתב האישום ואינו מעיד על מניע לאומני. דבריו בפרסום, על רצונו להיפגש עם אלוהיו, אינם אלא תפילה ולא רצון למות. לא היתה לו תכנית ו/או החלטה לפיגוע רצחני ולא היה במעשיו מניע לאומני או אידיאולוגי. הוא רצה שהשוטרים ירו בו ולא היתה לו כוונה להרוג שוטר, ואף השוטר עצמו לא חש סכנה. באמצעות שבר הזכוכית שאחז בידו, הוא שרט, ולא דקר, את השוטר ואף לא התנפל עליו. לאחר האירוע, עזב הנאשם את המקום. בנסבות אלו נטען, כי לכל היותר יש לייחס לו עבירה של חבלה חמורה וללא כוונה לביצוע מעשה טרור.

הראיות

3. תיק מוצגים של המאשימה הוגש. בו, בין היתר, סרטון של האירוע (ת/1) (להלן: **הסרטון**), דו"ח מסכם של חקירת מז"פ (ת/2), הפרסום בערבית בפייסבוק (ת/6) ותרגומו לעברית (ת/6/2). הוגשו

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

בהסכמה המסמכים הרפואיים של השוטר המתלונן (ת/3) ותמונה של פצע הדקירה (ת/4). בנוסף, הוגשו ההודעה של הדוד אמג'ד (ת/5) והודעות הנאשם במשטרה (ת/7, ת/8, ת/9) וכן זכ"דים מחקירתו בשב"כ (ת/10, ת/11, ת/12, ת/13).

מטעם המאשימה נשמעו העדים: המתלונן - השוטר דיאב שנפצע באירוע; שוטר הסיור מ' וחוקרי השב"כ וחוקר הימ"ר.

4. הנאשם הגיש מסמכים רפואיים מעברו (נ/1 – נ/5) ומכתב של הפסיכיאטר ד"ר מוחמד חוואג'ה (נ/6). נשמעה עדותו של הנאשם והעדויות של ד"ר מוחמד חוואג'ה; העו"ס מוחמד שיהאב; האח - מוחמד ג'אבר ועדות הדוד - אמג'ד (שהודעתו נ/5 הוגשה בהסכמה מטעם המאשימה).

הוגש גם תרגום לעברית של הפרסום, עליו הסכימו הצדדים (ת/6).

ראיות המאשימה

5. בסרטון (ת/1) נראים שני חלקיו של האירוע. תחילה אירוע ההצתה של הרכב ולאחריו, הדקירה של השוטר. הוגשו שש הודעות של הנאשם, בהן הוא מודה כי דקר את השוטר באמצעות זכוכית שנטל בידו. זאת לדבריו, עלמנת שהשוטר ירה בו והוא, יהיה שהיד. בהסבירו, כי דקירה יכולה לגרום למותו של השוטר, והודה כי דקר פעמיים, בכיוון הגב העליון והצוואר (ת/7 עמ' 5, 6, 7). בהודעה (ת/8) תאר הנאשם את הנראה בסרטון, ההצתה והדקירה, ואמר כי בגלל סכסוך בין אביו ובין הדוד, החליט להצית את הרכב בידיעתו, שהמשטרה תגיע למקום ההצתה וכן, החליט לדקור כדי שירו בו והוא ימות שהיד (עמ' 4, 5). בנוסף לאמור, בהודעה ת/9 הסביר הנאשם מה כוונתו להיות שהיד "זאת אומרת שאמות על ידי שוטר או יהודי איתו נשק או כל איש ביטחון איתו נשק" (ש' 9) ואמר, כי המתין להגעת המשטרה כ- 20 דק' כשהזכוכית בידו, על מנת שידקור אותם ויהיה שהיד. הוא חזר ואמר, שדקירה בצוואר ממיתה וכי דקר את השוטר כמה פעמים "בכדי שימות והשוטר שאיתו ירה בי ויהרוג אותי ראיתי שיש לו נשק" והוא יהיה שהיד (ש' 19-10, 28-31).

בחקירתו בשב"כ כמובא בזכ"ד (ת/10) התבקש הנאשם "לפרט אודות הפיגוע" והשיב, כי היכה את אחד השוטרים בחתיכת ברזל, דחף אותם וברח מהמקום וביטא חרטה על המעשה. במענה לשאלה מדוע ביצע את הפיגוע בשוטרים אמר הנאשם שאינו יודע ותאר כי היה כעוס, מה שהוביל גם למריבה לפני כן. בזכ"ד ת/11 אמר הנאשם כי דקר בחתיכת זכוכית אותה זרק לרצפה לאחר הדקירה. בזכ"ד גם נרשם כי במענה לשאלה מדוע דקר שוטר ולא אחד מהאזרחים הרבים שנכחו במקום, השיב הנאשם ש"השוטר הוא סמל של המדינה" והוא חמוש, וחשב כי בתגובה לדקירה, השוטר ירה בו (סעיף 16).

בנוגע לפרסום, בפוסט שהעלה הנאשם בערבו של האירוע (19.3.22) אמר הנאשם כי אמר לעצמו שעליו להכין עצמו 'לפגישה עם אלוהים'. כל אחד צריך לפגוש את אלוהיו בסוף חייו, והוא

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

רצה למות. לכן אמר כי הוא צריך להכין עצמו. משהגיעו השוטרים, הוא רצה לדקור שוטר המסמל את השלטון ודקר, וקיווה שהשוטר ירה בו בתגובה והוא ימות מות קדושים (סעיפים 17-21, 25 ו-30). בת/11 (סעיף 31) סיפר הנאשם את השתלשלות הדברים החל מהפרסום של הפוסט, ההצתה, וכלה בדקירה שלאחריה ברח משוטר שתפס אותו, והסביר שוב, כי דקר שוטר המסמל את השלטון וירה בו, כדי שימות מות קדושים. הוא הוסיף, כי רצה רק לפצוע את השוטר וקיווה שהוא ירה בו ויסיים את חייו כשהיד. במענה לשאלה האם היה דוקר אנשי כיבוי אש ענה, כי אילו לא הגיעו שוטרים, אלא רק צוות כיבוי אש, לא היה דוקר אותם.

בזכ"ד נוסף (ת/12) אמר הנאשם כי זכור לו שדקר את השוטר פעם אחת בלבד ובמרכז גבו. למרות שרצה להיות שהיד, הוא ברח לבית אמו הואיל ופחד (סעיפים 8-10).

זכ"ד ת/13, שם הצביע הנאשם על גבו של החוקר ואמר כי דקר את השוטר באמצע הגב העליון קרוב לצוואר. לדבריו, מהדקירה אפשר למות או להיפצע, אך הוא רצה לדקור על מנת שהשוטר ירה בו בחזרה.

6. אין חולק על הסרטון ועל הפרסום. זאת בשונה מההודעות ו/או חלקן, לגביהן טען הנאשם כי לא שיקפו נאמנה את גרסתו בחקירותיו בנושא אירוע הדקירה. בנוסף טען הנאשם למצבו הנפשי ממנו התעלמו חוקריו. על כן, יובאו תחילה העדויות של החוקרים בהתייחס לנושאים אלו.

7. חוקר השב"כ המכונה **זאב** (להלן: **זאב**) חקר את הנאשם בשעת לילה מאוחרת (05:03) לאחר האירוע (זכ"ד ת/10). בעדותו אמר זאב כי החקירה היתה בחשד לאירוע בטחוני נוכח תקיפה בדקירה של איש כוחות הביטחון, והוא לא חקר על מניע בטחוני (עמ' 154, 153). הוא תיעד בזכ"ד את דבריו של הנאשם שאמר שהיכה שוטר בחתיכת ברזל, והביע בפניו חרטה על המעשה (עמ' 152). בסיום החקירה, חתם הנאשם בפניו על הזכ"ד.

8. חוקר שב"כ המכונה **אשר** (להלן: **אשר**) גבה מהנאשם את ההודעות ת/11, ת/12, ת/13. אשר אמר בעדותו כי מסעיף 31 ואילך (בזכ"ד ת/11), הוא אמר לנאשם שרצונו שדבריו יירשמו באופן מסודר (כמובא ברישאה של סעיף 31), ורשם במחשב את דברי הנאשם בעוד הלה מדבר אתו. כל מה שאמר לו הנאשם תועד, לטוב ולרע, והוא לא רשם דבר שלא נאמר (עמ' 94, 102). הנאשם נחקר בערבית ואשר רשם את תשובותיו בתרגומן לעברית. בחקירה הנגדית אישר החוקר, כי היו גם דברים של הנאשם, שנרשמו גם בערבית, בסוגריים. גם היכן שהטיח בנאשם דברים, על נוכחות אנשים רבים באירוע ועל כך שתכנן לדקור שוטר ולא אזרח, הוא לא הכניס מילים לפיו והפנה בעדותו לתשובותיו של הנאשם המעידות על התכנון. לגרסתו, הנאשם אמר לו על רצונו לדקור שוטר כי הוא סמל של המדינה (עמ' 101, 100). בנוסף, נרשמו דבריו שלא רצה להרוג, וכל רצונו היה רק לפצוע את השוטר (עמ' 102).

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

החוקר אשר אמר כי אכן בת/11 לא נרשמה בערבית המילה בה השתמש הנאשם ליסמל שלטון', ואישר כי יסמל שלטון' הוא תרגום חופשי שלו לעברית. העד לא זכר מה המילה בערבית שאמר הנאשם והיפנה למקום אחר בהודעה, שם הוא רשם בעברית 'סמל מדינה'. לגרסתו, הנאשם ביטא את אותו הרעיון בשתי מילים שונות "פעם אמר דאולה ופעם הוא אומר חוכמה או משהו אחר" במענה לשאלתו לנאשם מדוע דקר את השוטר (עמ' 107 ש' 27-32), ויתכן, שהיה עליו לרשום בזכ"ד את המילה בערבית, כפי שנהג בנוגע לביטויים אחרים של הנאשם בחקירתו (עמ' 108 ש' 31-30). החוקר הוסיף כי בזכ"ד תועדו דבריו של הנאשם עצמו בלבד, בכללם: דקירה, רצון למות מות קדושים, שריפת הרכב, פגיעה בסמל שלטון ורצונו ששוטר ירה בו (עמ' 113 ש' 29-32). הוא לא היה הראשון שחקר את הנאשם, כי אם החוקר זאב שאף הראה לו את הסרטון המתעד את האירוע (עמ' 111). לשאלתו את הנאשם למה גורמת דקירה (ת/13) הלה השיבו שהוא יודע שדקירה יכולה להרוג, ורצה לדקור את השוטר כדי שיירה בו בחזרה, ולא רצה להרוג אלא לפצוע. בחקירתו על המניע, השיבו הנאשם כי רצה לפגוע בסמל המדינה, מה שמלמד לדידו, על רקע לאומני לדקירה (עמ' 133-131).

9. חוקר ימ"ר, **כאמל פאלח** (להלן: **כאמל**), גבה מהנאשם 3 הודעות (ת/7, ת/8, ת/9). החקירות נוהלו במתקני השב"כ והונחו כבר בפני כאמל הזכ"ד דים. בעדותו אמר כאמל כי חקירתו את הנאשם, היתה רחבה מהחקירה בשב"כ ואף הועלו בה נושאים נוספים (עמ' 24, 25). הוא תיעד בכתב יד את תשובות הנאשם ובמילותיו של הנאשם עצמו. הוא ביקש ממנו לתאר לו מה עשה, והנאשם השיבו: **"אני דקרתי את השוטר אתמול בזכוכית כדי שירה בי ולהיות שהיד"** (עמ' 28 בפרוטוקול ובהפניה לת/7 ש' 7 וכן עמ' 6).

במענה לשאלות הסניגור בנושא הפרסום השיב כאמל כי הוא רשם בהודעה את דבריו של הנאשם: "זו תמונה שאני שמתני בפיסבוק שלי לפני הפיגוע לא זוכר מתי בדיוק אולי ביום" ונירשם עליה **"י י סורת אלאסראא י י רשום בה תתכונן לפגוש את אלוהיך ולהתכונן ליום המוות"** ואמר לכאמל כי הרגיש שהוא רוצה למות ולהגן על עצמו מפני השטן. כאמל הוסיף ואמר, כי שמע ורשם מפיו של הנאשם על קשייו במשפחה ועל הסכסוך שהתגלע עם הדוד, ודבריו אלו תועדו בהודעה (ת/7 עמ' 4). תחילה תיאר הנאשם בפניו את הדקירה מאחור, בגב מלמעלה לכיוון צווארו של השוטר (בהפנותו לת/7 ברישא של עמ' 5 עד ש' 32) ובהמשך, התייחס הנאשם לסרטון (עמ' 49). בנושא נטילת הזכוכית השבורה שלא נראית בסרטון, הפנה כאמל לדבריו של הנאשם (ת/7) לפיהם התכופף ונטל בידו את הזכוכית אותה הכניס לכיסו (עמ' 64).

בנושא רצונו של הנאשם להיות שהיד, הפנה כאמל לדבריו של הנאשם שאמר כי דקר כמה פעמים את השוטר על מנת שיירה בו, והוא יהיה שהיד. לשאלת הסניגור על הבנתו מה זה שהיד השיב כאמל: **"שהיד באירוע בטחוני זה אומר למות מוות קדושים, פה הוא רצה לרצוח כדי למות, אז זה מוות קדושים, זה למות מוות קדושים"** והכל, בהקשר של דקירת שוטר כדבריו של הנאשם באוזניו.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

הוא רשם בהודעה את המילה שאמר לו הנאשם: "שהיד" ולא תיעד את פרשנותו 'מות קדושים' (עמ' 57, 60).

10. על מצבו הנפשי של הנאשם העידו חוקרי השב"כ וימ"ר.

בעדותו אמר אשר, כי אינו יכול לומר מה היה מצבו הנפשי של הנאשם באירוע עצמו. עם זאת, עם מעצרו נבדק הנאשם על ידי רופא ולא נמסר לו על מניעה מחקירתו. בחקירתו את הנאשם למחרת האירוע, לא התרשם ממנו כי הוא תחת השפעת סמים, הגם ששמע כי בעברו צרך סמים. הנאשם דיבר רגיל ולעניין, והיה קוהרנטי בחקירתו. הוא אף סיפר לו על קשייו המשפחתיים ועל מצבו הנפשי וכי תכנן למות (עמ' 95, 96).

החוקר זאב העיד, כי חקר את הנאשם בחלוף מספר שעות מהאירוע לאחר שעבר בדיקות רפואיות שלא הצביעו על מניעה מחקירתו. הנאשם היה קואופרטיבי, ורבלי, השיב לשאלותיו ואף עישן בחקירה. הוא עצמו, לא הבחין כי לנאשם קושי כלשהו ולא הונח בפניו מידע קודם לכך שהוא סובל מבעיה נפשית (עמ' 148, 140).

11. בנוגע לאירוע עצמו, משהוסכם כי הסרטון משקף נאמנה את שהתרחש, התייתר הצורך בהבאת עדויות שני שוטרי הסיור, ביניהם, המתלונן. עם זאת, נוכח המחלוקת אם היתה כוונה לפצוע או להרוג יובאו עיקרי עדויותיהם בנדון.

12. המתלונן, השוטר דיאב העיד על אירוע הדקירה. הנאשם הגיע מאחוריו והוא שמע צעקות, שלא זוכר מה היו בדיוק, והרגיש כי קיבל שתי מכות. בחלוף חצי דקה או שתי דקות, חש כמו חשמל בגופו ונוזל חם בגבו. הוא החל במרדף אחר הנאשם, ואז חש בכאבים וטשטוש. הוא אמר אז לשוטר הסיור האחר שהוא מרגיש רע ועליו לחזור לניידת. רק אז, שמע ממנו כי נדקר (עמ' 72, 75, 81). באירוע עצמו הוא חש סכנת חיים ואם לא כן, לא היה שולף את אקדחו כפי שעשה. לאחר שהוא ושותפו דרכו את נשקם, רק אז הנאשם הרים את ידיו ואמר "תירו בי, תירו בי" (עמ' 79 ש' 2-1 ועמ' 80).

13. שוטר הסיור מוחמד (להלן: **השוטר מוחמד**) העיד על הגעתו עם המתלונן לאירוע של הצתת רכב. בעוד הם מסתכלים על הרכב הבוער, הגיע הנאשם מאחור ותקף את המתלונן. הוא עצמו הגיב במהירות, דרך את נשקו ו'הזדכה' על הנאשם לוודא שאין עליו משהו. תחילה חשב העד, כי הנאשם נתן למתלונן מכת אגרוף ורק בהמשך התברר לו כי נדקר (עמ' 82, 83).

ראיות הנאשם

14. על מצבו הנפשי והשימוש בסמים העיד הנאשם. לגרסתו, החל מגיל 14 ביקש "לברוח מהחיים שלו" ומגיל צעיר נטל סמים, אקסטות. לאחר גירושי הוריו, בשנת 2012, הוא נכנס למצב נפשי קשה וניסה פעמיים להתאבד, בהצביעו בעדותו על צלקת ביד ימין (עמ' 147). ניסיון התאבדות ראשון היה בשנת 2015. הנאשם הודה כי הרשומה רפואית מבית החולים הדסה הר הצופים משנת 2015 (נ/1) אכן

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר (עציר)

אינה מעידה על ניסיון התאבדות, אלא על קטטה בה היה מעורב ואמר כי נפצע אז בידיו (עמ' 166,165). באירוע משנת 2019 בגינו הגיע הנאשם לבית החולים, נרשם ברשומה הרפואית (ת/2) כי נפלה עליו פלטת זכוכית. לגרסתו, הוא פחד אז לומר לצוות הרפואי כי רצה להתאבד ולפיכך, אין תיעוד לכך (עמ' 211 ש' 25). הגם שאינו זוכר מה נרשם בשני ביקוריו בחדר מיון, בשני האירועים הוא רצה להתאבד ואמר זאת לצוות הרפואי (עמ' 215,212).

לצד זאת, הוגשו רשומות מקופת חולים בדבר בקשה של אביו של הנאשם להפנותו למעון טיפולי בגין התמכרותו לסמים. בנוסף, עם מעצרו בגין האירוע הובא הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית בבית החולים הדסה הר הצופים (מ/5). בקבלתו נירשם על שימוש במשך שנים "בחומרים פסיכו-אקטיביים שונים" וטיפול בגמילה בעבר, וכי בשנת 2019, לא נצפו תופעות פסיכוטיות ואין עדות למחלת נפש של ממש. בבדיקתו ארבעה ימים לאחר האירוע, נשללו סימנים למחלת נפש ונמצאו סימנים לשימוש בקנאביס (הסיפא של מ/5).

15. על צריכת הסמים העיד הנאשם. בהודעותיו אין דבר על צריכת סמים, ולגרסתו אמר לחוקרו כי נטל סמים, אך הם לא תיעדו זאת (עמ' 200 ש' 25-21). הנאשם העיד שהיה ב'סטלה' באירוע. "באותו יום האירוע הייתי ב, הגזמתי בשימוש. מצאתי חבר מהחברים שלי נתן לי, נתן לי סוג חדש. ולקחתי את הטרופ הזה החדש ו, ומצאתי עצמי בבית סוהר" (עמ' 155 ש' 30-29). לצד זאת הודה הנאשם כי נהג מבית אמו לבית אביו בשכונת ראס אל עמוד, ולא סתר את הגרסה של אחיו בהודעתו, לפיה בבוקר האירוע הנאשם הסיע אותו לשכונת תלפיות (עמ' 174,176).

הנאשם העיד כי אינו זוכר דבר מהאירוע, גם לא לאחר צפייה בסרטון. אין הוא זוכר כי הביא מיכל פלסטיק לרכב של הדוד ואף לא את ניסיונו לכבות את השריפה, ולדבריו, לאחר ההצתה נסע מהמקום. לדבריו, מתוך הזיה הוא הצית את הרכב (עמ' 205-202). תחילה אמר הנאשם, כי אינו זוכר שמנע מרכב פורד לחנות ליד רכבו של הדוד. בהמשך העיד, כי מנע מנהג הפורד לחנות כדי שלא יפגע אדם שיחנה ליד רכבו של הדוד. בנוסף אמר, כי זכור לו שהוא הרים מהרצפה את חתיכת הזכוכית ודקר את השוטר כדי שיירה בו. לתהייה, מדוע לאחר הדקירה זו לאחור (כנראה בסרטון) שהרי כל רצונו היה למות, השיב: "הייתי בסטלה בראש שלי" (עמ' 207,208).

16. הוצגה לנאשם ההודעה של אמו על כך שהוא אינו סובל מבעיות נפשיות, לא נטל סמים במועד האירוע וביציאתו מהבית, לא התנהג מוזר. על כך השיב הנאשם ואמר כי הסתיר ממשפחתו שנטל כדורים מסוג 'אקסטרה' וביום האירוע, היה מסטול למשך 24 שעות. על דבריו של אחיו אסלאם כי הנאשם לא נוטל סמים מאז שסיים טיפול במרכז גמילה, אמר הנאשם בעדותו כי לא אפשר למשפחתו לדעת שהוא לוקח כדורים (עמ' 208,209) והיפנה לרשומה רפואית מ/5 שם נאמר על שימוש בחומרים פסיכו-אקטיביים במשך שנים (עמ' 170).

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

17. מטעם הנאשם הוזמן להעיד העו"ס מוחמד שיהאב, שטיפל בנאשם בשנת 2019 במסגרת יחידה למתבגרים שברצף של התמכרויות בעריית ירושלים. העו"ס, סיים את עבודתו בעירייה לפני שנים ואמר כי לצורך עדותו הוא שוחח עם ראש הצוות ביחידה, והלה, תיאר באוזניו ב'כללי' מאלו בעיות סבל הנאשם ולכמה פגישות הגיע (עמ' 161). לדברי העד, הנאשם לא הגיע להרבה פגישות ולא שתף עמו פעולה בטיפול. הוא ביקש להפנותו לאבחון נפשי כמתחייב לצורך הפניה לאשפוזית, אך הנאשם לא נענה לכך. העו"ס פגש בנאשם 10 פעמים בלבד, פרונטלית ובשיחות טלפון, בתקופה החל מחודש מרץ 2019 ועד ספטמבר 2021, והתיק בעניינו נסגר (עמ' 162, 165). להערכתו לנאשם היה קשה לבטא רגשות ולקבל החלטות וסבל מפגיעה בשיפוט והיו לו ניסיונות לפגיעה עצמית. הנאשם וכן אמו, אמרו לו בזמנו שהוא נוטל סמים, ולמיטב זכרונו, תוצאות בדיקות השתן היו חיוביות (עמ' 166, 167).

18. **חאמד ג'אבר**, אחיו של הנאשם (בן 33) אמר בעדותו כי מאז גירושי הוריו שמר על הנאשם שהוא אחיו הקטן. עם נישואי אביו בשנית, הנאשם גורש מבית האב ונטל סמים וניסה להתאבד. לגרסתו, בשל פחדיו שייקחו ממנו את הנאשם הוא לא סיפר בחדר מיון כי הנאשם נוטל סמים ואף שיקר באומרו כי הנאשם נפל ונחתך. משהוצגה בפניו הרשומה הרפואית (נ/2) לפיה הנאשם הובא למיון על ידי האב, ולא על ידו, השיב העד שזה היה הוא. לדבריו, הנאשם היה אז בסאתלה ולא אמר דבר לצוות בחדר המיון. אמנם הוא לא ראה שהנאשם נטל סמים, אך שמע על כך מחבר של הנאשם, ואף ראה אותו פוצע את עצמו בידיים. לגרסתו, אחיו איסלאם וכן אמו, לא תארו נכונה בהודעותיהם את מצבו של הנאשם באומרם שאינו סובל מבעיות נפשיות. הוא עצמו דאג לקחתו למסגרת לגמילה במחנה הפליטים שועפט ובדרכס הביתה ברכבו עם שחרורו מהמרכז, ניסה הנאשם לחנוק אותו וחזר לקחת סמים (עמ' 169). לדברי העד, הוא ביחד עם אביו, הביאו את הנאשם לארבע פגישות אצל הפסיכיאטר ברמאללה (עמ' 173).

19. הפסיכיאטר ד"ר חוואג'יה, בעל הסמכה כמומחה בירדן, העיד כי עקב אחר מצבו של הנאשם בכ- 3-4 פגישות. במכתבו תואר כי הנאשם היה במעקב קבוע ורצוף מחודש יולי 2019 עד חודש אוקטובר 2022 והעיד, כי התכוון לומר שפגש בנאשם יותר מפעם אחת (עמ' 150, 151). לדבריו שבועיים לפני הגעתו אליו, סבל הנאשם ממצב פסיכוטי קשה, ולראשונה אמר המומחה כי הנאשם סבל מהזיות, שמע קולות ולא היה ער לסביבתו כתוצאה מהסמים. תסמינים אלו, נעלמו כבר בביקורו השני של הנאשם אצלו (עמ' 148, 154, 155). להערכתו, הנאשם סבל מדיכאון ופוסט טראומה ברקע גירושי הוריו והוא טיפל בו בתרופות. בעברו, סבל הנאשם ממשפחות שווא ופיצול אישיות שפסקו. הנאשם לא שיתף פעולה בטיפול התרופתי, ומצבו התדרדר והיה סיכון גבוה לאובדנות.

20. **גרסת הנאשם**. בנושא מהימנות תיעוד גרסתו בהודעותיו העיד הנאשם. לדבריו, חוקר שבי"כ ישב מולו והתחיל לשאול ולרשום "מבלי שנתן לי אף פעם הזדמנות לדבר איתו אפילו" ולאחר מכן, הוא נשלח לחקירה במשטרה (עמ' 172). החוקר במשטרה, גם הוא לא אפשר לו לספר על קשייו המשפחתיים. בחקירה הנגדית, הופנה הנאשם להודעתו (ת/11 פסקה 31) שם תועד כי אמר לחוקר כי

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

בתקופה האחרונה הוא חווה קשיים, היה במצב נפשי קשה וחדל לעבוד כחודשיים לפני האירוע. על כך השיב הנאשם כי אינו זוכר את דבריו והוא הפסיק לעבוד כארבע שנים לפני מועד עדותו (עמ' 181).

21. **האירוע.** על חלקו הראשון של האירוע העיד הנאשם ואמר כי הרקע להצתה הוא סכסוך בין אביו לדוד. בחקירתו, הופנה הנאשם להודעתו (ת/7) לפיה במועד האירוע פרצה קטטה עם הדוד בבית אביו, בנוכחות עשרות אנשים. על כך השיב ואמר כי יומיים לפני האירוע פרצה הקטטה עם הדוד והוא הפריד בין אביו לדודו. את דודו הוא פגש ביום האירוע רק כאשר הוא הסגירו למשטרה ביחד עם אביו (עמ' 149 ש' 16,15, 150 ש' 1, 175-177). בהודעה של הדוד (ת/5) שהוגשה בהסכמה, נאמר כי הוא כלל לא פגש בנאשם למשך תקופה ארוכה טרם האירוע. הנאשם ביקש ליישב זאת באומרו "**באותו רגע שהבן אדם מתעצבן אפילו לא רואה מי לידו**" (עמ' 178 ש' 27) והוסיף, כי ניתן להביא תיעוד על הקטטה ממצלמות שתיעדו זאת (עמ' 180 ש' 27-30).

22. על אירוע ההצתה אין חולק. לדברי הנאשם בעדותו, הוא תכנן לשרוף את הרכב של דודו על מנת להביא לעימות ביניהם. הוא הניח, שהדוד יבוא למקום ההצתה ויהא בידו להפחידו ולהרביץ לו באמצעות שבר הזכוכית שנטל והחזיק בידו, שגודלה ככף ידו או קטנה מזה (עמ' 148 ש' 33-31, 150 ש' 29-32). משהוצג לו הסרטון והוא נשאל על התנהגותו באירוע ההצתה, השיב הנאשם שהיה ב'סטלה' בהציתו את הרכב באמצעות חומר ששפך לרכב מג'ריקן לאחר ששבר את חלון הרכב. הנאשם אישר בעדותו כי בהמשך הסרטון הוא נראה מונע מרכב אחר לחנות ליד רכבו של הדוד (עמ' 162). לשאלה הכיזד עשה כן בהיותו בסטלה השיב הנאשם כי הסטלה '**עולה ויורדת**'. הנאשם גם הכחיש, כי הביא מרכבו בקבוק מים לכבות את השריפה, ולא ידע לומר, מדוע לא המתין לדוד לצורך העימות ביניהם ונסע מהמקום לאחר ההצתה (עמ' 205).

23. הנאשם העיד כי לאחר ששרף את הרכב, הגיעו כוחות משטרה וכיבוי אש, ואישר כי דקר את השוטר כמתועד בסרטון. לדבריו "**אחרי שראיתי את המשטרה ניסיתי להפחיד אותם בגלל שהם יהרגו אותי, להתאבד. אמרתי הפעם, אמרתי הפעם הזה היחיד שיש לי המזל לנוח**" עקב הבעיות המשפחתיות, ולאחר שתקף את השוטר הוא ברח מהמקום כי פחד (עמ' 149 ש' 9-4). הנאשם אמר כי אינו מצליח להבין מדוע לא ברח מהמקום משהגיעו אנשי כיבוי אש ומשטרה בגלל ההצתה ואמר "**שהייתי בשימוש הייתי בא בשימוש חזק. שהייתי, ה"סטלה" לא נתנה לי לזוז מהמקום**" ואז "**חשבתי להתאבד. חלאס לצאת מהחיים הזאת**" ותקף את השוטר, וברח מהמקום. לדידו, לא היה לו תכנון מקדים לדקור ולא עשה כן ממניע בטחוני (עמ' 150 ש' 23-10). אילו דקר ממניע בטחוני, לא היה עושה כן בשכונה ערבית אלא ברחוב יפו והיה מצטייד בסכין (עמ' 163, 164). בזמן פעולות הכיבוי של הרכב, עמדו השוטרים בסמוך למקום בו הרכב עלה בלהבות. הוא החזיק בידו בשבר זכוכית בגודל של חצי אצבע, באמצעותו דקר את המתלונן. הנאשם תאר כי רץ מאחורי המתלונן ואישר כי הוא נראה מתנפל עליו מאחורי גבו ודוקר אותו פעמיים בצווארו, אך לדבריו לא התכוון להרוג כי אם לפצוע אותו.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

כאמור, אילו רצה להרוג, היה מביא סכין או נשק והוסיף ואמר כי לא ניתן היה להרוג בדקירות (עמ' 189, 190, 207 ש' 3-4).

בהודעה (ת/9 עמ' 4) אמר הנאשם כי טרם הדקירה, הוא החזיק בשבר הזכוכית במשך כ-20 דקות בהמתינו למשטרה, כדי שידקור אותם ויהיה שהיד. הוא גם אמר שדקר את השוטר בצווארו מאחור כדי שהשוטר ימות, וגם הוא ימות ויהיה שהיד. בעדותו, תהה תחילה הנאשם האם תקף את השוטר בגבו. משהופנה להודעותיו, בכלל זה להצבעה שלו על מקום הדקירה בגבו של החוקר אשר – בגב העליון בצוואר מאחור (ת/13 פסקה 4) השיב הנאשם, תוך כדי הדגמה בפנינו, כי הדקירה היתה במרכז הגב, והכחיש כי אמר אחרת לחוקריו. לנאשם הוצגה תמונת הפציעה בגב העליון (ת/4) ושתק במענה לשאלה היכן מיקומה של הפציעה (עמ' 193, 194).

24. לאור ההכחשה של הנאשם בעדותו על רצונו שהשוטר ימות, הוטחו בפניו דבריו בהודעתו שדקר באזור הצוואר מאחורה כדי שימות והוא יהיה שהיד (ת/9) והוא נשאל:

ש. "התכוונת להרוג את השוטר כן?"

ת. אני מודה

ש. כדי שיהרוג אותי?

ת. אני מודה שתקפתי,

ש. ואהיה שאהיד.

ת. אני מודה שתקפתי אותו בגב... אמרתי את זה לשב"כ שברגע שתקפתי אותו בגב לא, לא ניסיתי. רק ניסיתי להפחיד אותו שיהרוג אותי שירה בי" (עמ' 199 ש' 1-13).

הנאשם העיד כי לאחר הדקירה, הוא זרק את הזכוכית והלך לאחור. כך נהג, על מנת שהשוטר ירה בו. במענה לתהייה, מדוע לא המשיך לדקור ולחתור למגע אם כל רצונו היה שהשוטר ירה בו, השיב הנאשם: "ניסיתי זה לא הלך". הוא ניסה להפחיד את השוטר "שירה בי חלאס למות. הרבה זמן חיפשתי להתאבד". לשאלה, מדוע שהשוטר ירה בו כאשר אינו מהווה עוד סכנה, השיב הנאשם "הייתי בסטלה בראש שלי" (עמ' 208, 207).

25. בנושא יעד הדקירה העיד הנאשם: "הייתי מחפש את הדוד שלי, אבל שראיתי את הנשק באמת ניסיתי להתאבד חלאס" ודווקא הסטלה, משכה אותו "חאלס ללכת". אילו היו באים מולו אנשי כיבוי אש "לא הייתי עכשיו מולך", משמע, הוא לא היה דוקר (עמ' 195-194, 199-198). בהודעותיו הוא אכן אמר כי רצה להיות שאהיד והוסיף "אני לא מאמין אפילו לא מאמין בכלל בדברים האלה. שהאיד ובית חולים ו, ו, לא מאמין בכלל" וכן: "אף פעם בחיים שלי לא מאמין בשום דין יעני כאילו מאמין רק, מאמין באלוהים אבל לא, בשום דת. לא מתפלל ולא ולא" והכחיש כי אמר

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

לחוקריו על רצונו להיות שאהיד, ואין לו מושג מדוע כך נרשם. בנוסף אמר הנאשם, כי מעולם לא אמר לחוקר כי ביצע פיגוע (עמ' 151 ש' 11-21, 152 ש' 6,5, 160 ש' 23).

26. הנאשם, העלה את הפרסום בפייסבוק בערבו של האירוע, בתאריך 21.3.22 בו נראית גם תמונת כיפת הסלע (ת/6, ת/6א ותרגום לעברית ת/6ג). בעדות הראשית אמר הנאשם כי בפרסום טאמר "סוראת אל-אסראא" ששמעו: תכנון לפגוש את אלוהים ותכנון ליום המוות. הוא אינו יודע מהי המילה 'סורה' ואין זה פסוק מהקוראן כי אם 'מילים רגילות'. כוונתו היתה כי "לכל בן אדם יש סוף. בסוף אתה תפגוש בסוף את אלוהים". הפרסום נעשה בהיותו במצב נפשי קשה וביסטלה כתוצאה משימוש בסמים, טריפ חדש אותו לקח מחברים. לגרסתו, כלל לא רצה למות והכחיש כי אמר לחוקר על רצונו למות (עמ' 155 בהתייחסו לת/11). בחקירתו הנגדית בנושא הפרסום, אמר הנאשם כי אמר לחוקר על רצונו להתאבד ולא כי רצה למות. במענה לשאלה מהו ההבדל בין מיתות אלו, השיב "למות ללכת הלאה למות יעניי" (עמ' 181,182) ולדידו, אין קשר בין הדקירה ובין הפרסום שהעלה במקרה ערב קודם (עמ' 197).

27. בעניין רצונו לפגוע בסמל מדינה ואו בסמל שלטון, הכחיש הנאשם כי אמר מילים אלו באיזו מהודעותיו, גם לא לחוקר השב"כ (ת/11). זו הפעם הראשונה שהוא שומע מילים אלו ואינו יודע מה משמעותן (עמ' 195,196).

תמצית טיעוני המאשימה

28. עיקר סיכומי המאשימה בשאלה האם הנאשם, ביצע עבירה של ניסיון לרצח ואם היה זה מעשה טרור ממניע לאומני.

בסיכומיו, היפנה ב"כ המאשימה לסרטון של האירוע המדבר בעד עצמו וטען לחוסר מהימנות של הנאשם, שלא היה כלל תחת השפעת סמים באירוע ולא היה סכסוך בינו ובין הדוד. לא היה זה אירוע של שריטה של השוטר כי אם שתי דקירות בפלג הגוף העליון של השוטר שגרמו לפציעה בעורפו. בנסבות אלו קיימת חזקת כוונה לרצוח והנאשם אף הודה בכוונתו להמית, כעולה גם מהודעותיו עליהן חתם (ת/7, ת/9, ת/11).

בנושא טיב המעשה, כמעשה טרור, טען ב"כ המאשימה כי הפרסום בפייסבוק ברקע תמונת הר הבית ודבריו של הנאשם, על פי תרגום מוסכם לעברית (ת/6ג) "בשם האל תתכונן להיפגש עם אלוהים ותתפלל לשליח האל" ובנוסף קריאתו אללה אכבר במהלך הדקירה, ודבריו בהודעה (ת/11) על רצונו להתאבד ולהיות שאהיד וכי השוטר הוא סמל שלטון, כל אלו מעידים על מניע לאומני.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם היה כשיר במועד האירוע ולא סבל מהזיות. לא הוכח שהנאשם סובל מדיכאון ופוסט טראומה, גם לא בעדויות של הפסיכיאטר ושל העו"ס ואף לא בהודעות של הוריו. מכל מקום, אף אילו הוכח שסבל מדיכאון ורצה להתאבד, אין בכך כדי לפגום בכוונה להרוג.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

עוד נטען כי לא הוכח שהנאשם היה תחת השפעת סמים כעולה גם מהתנהלותו באירוע, ותוצאות בדיקותו, בסמוך לאחר האירוע, הראו שאריות של קנאביס בלבד.

תמצית טיעוני ההגנה

29. בישיבה מיום 14.12.25 נשמעו סיכומי הסניגור והשלמת טיעון הוגשה ביום 2.2.26.

ב"כ הנאשם טען כי נסיבות המקרה מלמדות על אירוע פלילי נקודתי ולא ממניע לאומני כי עם על רקע אישי. עניינו, לכל היותר, בחבלה חמורה ולא במעשה טרור של ניסיון לרצוח. נסיבות חייו ומצוקה נפשית ממנה סבל הנאשם לאורך זמן, וכן, מצב נפשי ירוד במועד האירוע, השפיעו על שיקול דעתו בביצוע המעשים. מצבו הנפשי אף הוחמר בשל נטילת סמים ביום האירוע, ופגע ביכולתו לקבל החלטות שקולות באירוע. התנהלות כאוטית באירוע, מעידה על היעדר תכנון מוקדם ו/או על כוונה להמית. הנאשם פעל ממניע אישי בסכסוך עם הדוד, ורצה ליצור פרובוקציה שתביא לעימות ביניהם. הדוד לא הגיע לזירה כי אם השוטרים. נוכח רגשות תסכול ומחשבות אובדניות קודמות, נטל הנאשם שבר זכוכית מזדמן, ובמחשבה רגעית החליט להביא למותו באמצעות ירי של השוטרים במענה לאיומיו כלפיהם. נטען, כי השוטר לא היווה מטרה, אלא אמצעי לאובדנות של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען להיעדר תכנון מוקדם, היערכות ואף לא כוונה מבצעית מגובשת לפגיעה ביעד ציבורי או בטחוני וכוונה להמית את השוטר. אירוע בטחוני לא יבוצע בשכונה ערבית; הנאשם סייע להזזת רכבים ולא עזב את הזירה לאחר ההצתה; הוא לא הצטייד בסכין אלא רק נטל שבר זכוכית קטן מהרצפה אותו מצא באקראי ואף הזמין את השוטר לירות בו, זאת לאחר שדקר אותו בהחלטה אימפולסיבית ורגעית. כל האמור, מעיד על מצוקה נפשית ולא על רצון לפגוע בכוחות הביטחון. לכך גם כוונו דבריו בהודעה על רצונו להיות שאהיד ולהגן על עצמו מהשטן. השוטר עצמו לא חש בסכנת חיים והדקירה לא היתה קטלנית. על כן, נשללה כוונה להמית בכלל, וממניע אידיאולוגי בפרט.

בנושא הפרסום טען הסניגור כי אינו אלא שיתוף בפרסום של צד ג' וללא כל קשר לאירוע. תרגומו הנכון לעברית הוא "כל אדם יפגוש בסופו של דבר את אלוהיו" ואין אלו דברי הסתה, ודאי לא קריאה לפגיעה או להרג וללא מניע אידיאולוגי. אין די בפגיעה עצמה בשוטר כדי להקים עבירה בהתאם לחוק המאבק בטרור.

בעניין ההודעות נטען כי מניע אידיאולוגי - ביטחוני שיוחס לנאשם, נבנה והוזן בחקירה שנפתחה בשב"כ רק בשל פגיעה בשוטר, ולא על פי אינדיקציות אחרות למניע כזה. הזכ"דים, נערכו בתרגום חופשי מערבית לעברית, מבלי לוודא עם הנאשם מהי פגיעה ב"סמל שלטון". בנוסף נטען כי מעדויות שוטרי הסיור לא עולה כי היה זה אירוע בטחוני ולא הוכח כי הנאשם השמיע באירוע אמירות בעלות אופי לאומני או דתי. רק בדיעבד, חוקרי שב"כ ייחסו לנאשם חשד לאירוע בטחוני.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

דיון והכרעה

30. תחילה, נידרש לבחינה עובדתית של השתלשלות האירוע על פי הסרטון והעדויות שנשמעו. הנאשם, הגיע מבית אמו למקום האירוע. הוא נהג ברכב כבר בבוקרו של יום האירוע בהסיעו את אחיו לשכונת תלפיות. מאוחר יותר, הוא נהג בעצמו למקום האירוע, שם, ביצע פעולות רבות להצתה של הרכב ולאחריה, דקירה של השוטר, המתלונן. ההצתה כללה היערכות לביצועה, ההצתה עצמה ופעולות שונות של הנאשם בנוגע לה. כך, בהבאה של חומר דליק, שבירה של שמשות הרכב באמצעות ברזל וההצתה עצמה. לצד כל אלו, פעל הנאשם למנוע סכנה לאחרים, עוברי אורח ורכבים, שלא יחנו בסמוך לרכב של הדוד. לא זו אף זו. הנאשם הביא ג'ריקן עם מים כדי למנוע התלקחות של הרכב שהחל לבעור. הגרסה של הנאשם על קטטה עם הדוד לא נמצאה מהימנה, גם לא ימים ספורים לפני האירוע. זאת נוכח הגרסה של הדוד שלא פגש בו וחזקה על הנאשם שהיה מציג את התיעוד של הקטטה, כפי שנקלטה על ידי מצלמות שלגרסתו קיימות בבית אביו, והיה מביא לעדות את קרוביו או מי מהנוכחים באירוע כדי להוכיח שהיתה קטטה בה הגן הנאשם על אביו. הדוד, שהודעתו (ת/5) הוגשה בהסכמת הנאשם, אמר כי לא פגש בנאשם תקופה ארוכה טרם האירוע, אלא לראשונה בזמן שהסגירו למשטרה, יחד עם אביו, במועד האירוע. עם זאת, גם אם היתה קטטה, אין חולק כי הנאשם הצית את הרכב של הדוד מה שהביא להגעה למקום של המשטרה ושל כוחות כיבוי אש.

הדקירה, בוצעה באמצעות זכוכית שבורה שהנאשם העיד כי מצאה על הרצפה ליד הרכב של הדוד. לגרסתו, הוא החזיקה בה בידו למשך כ- 20 דקות בהמתינו לדוד על מנת להפחידו ולהתעמת אתו. משלא הגיע הדוד, הנאשם התרחק מהמקום כנראה בסרטון (דקה 33: 13) וכעדו, בהמשך חזר למקום האירוע והזכוכית עדיין אצלו. משמע, הגם שדודו לא בא, לא שמט הנאשם את הזכוכית כי אם החזיקה בידו עד לאירוע הדקירה.

כעדות הנאשם, הוא הבחין בכוחות כיבוי אש וכן בשני השוטרים, אשר כעדותם, עקבו אחר פעולות הכיבוי. לדבריו, הוא לא רצה לדקור את לוחמי האש ואו כל אדם אחר, כי אם את השוטרים או מי מהם. היטיב לבטא זאת הנאשם עצמו כי אילולי השוטרים שהיו במקום, לא היה מתנהל נגדו הליך פלילי.

לעניין הדקירה עצמה. דקירת אדם בצווארו באמצעות כלי חד, זכוכית שבורה, מקיימת את היסוד העובדתי של ניסיון לרצח. מיקומה של הדקירה הוכח בראייה אובייקטיבית: תמונה של הפציעה והמסמכים הרפואיים של בית החולים בנוגע למתלונן (ת/4). ראיות אלו, מתיישבות עם הודעות חוזרות ונשנות של הנאשם, בדקירה, פעמיים, מאוחר - בגב העליון ולכיוון העורף והצוואר של השוטר המתלונן. כך גם עולה מהעדויות של השוטרים שבדיעבד, נוכח חולשה וטשטוש שחש

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

המתלונן במהלך מרדף קצר אחר הנאשם שנמלט ולאחר ששוטר הסיור הבחין שהמתלונן זב דם, רק אז, הם הבינו שלא היתה זו מכת אגרוף אלא דקירה.

בנסיבות אלו, לא בכדי לא ביקש הסניגור בסיכומיו לאמץ את גרסת הנאשם בעדותו על דקירה באמצע הגב כי אם טען לדקירה אימפולסיבית, רגעית ולא מתוכננת ללא כוונה להמית. מטבע הדברים, דקירה היא מעשה רגעי, כבעניינינו, אך קדמו לה פעולות של הגעה במפתיע מאחור, התנפלות על שוטר, וכן דקירה חוזרת ונשנית שמיקומה מהווה סכנת חיים, עליה העיד גם המתלונן, שהביאה לשליפת נשקם של השוטרים לעבר הנאשם.

31. בחינה של הראיות מלמדת אם כן, כי הנאשם התכוון לדקור. זאת בהמתנה להגעה של כוחות המשטרה; אחיזתו בידו בז כוכית הרבה לאחר אירוע ההצתה ועד ההגעה של השוטרים; כאשר התנפל על השוטר מאחור ודקר אותו לא פעם, כי אם פעמיים, מהגב העליון ולכיוון עורפו. ייאמר, כי בין אם התכונן המקורי, היה להפחיד את הדוד ולהתעמת איתו, ובין אם לאו, נימצא כי הנאשם תכנן לפגוע בשוטר, שהעריך והניח שיגיע למקום עקב ההצתה.

32. מסקנה זו עולה גם מההודעות של הנאשם בשב"כ ובמשטרה, כמובא לעיל. תיעוד החקירות בהודעות נמצא מהימן כעולה מהעדויות של החוקרים על רישום כל דבריו של הנאשם, בכללם דבריו על רצונו לפצוע ולא להרוג, מה שמעיד על מהימנות התיעוד. הנאשם עצמו העיד כי החוקר כאמל תיעד במחשב את השאלות והתשובות תוך כדי החקירה, ובדומה לכך עיון בזכ"ד (ת/11) מלמד כי לאחר שיחה כללית, התבקש הנאשם לתאר את השתלשלות האירוע כולו, כסדרו (פסקה 31) ודבריו אלו תועדו. מה גם, שנסתרה גרסתו לפיה החוקרים לא אפשרו לו לספר על קשייו, חרף התיעוד בהודעות על מצבו המשפחתי, הסכסוך עם הדוד ועל היותו ללא עבודה.

33. באשר למצבו הנפשי של הנאשם והיותו תחת השפעת סמים קשים באירוע, לא הוכח בראיותיו כי היה במצב פסיכוטי וכי נפגעה כשירותו ואף לא שהיה לו קושי לקבל החלטות מפאת מצבו הנפשי. בבדיקתו בסמוך לאחר האירוע (נ/5) נשללו סימנים למחלת נפש ולא הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית מטעמו של הנאשם בנושא כשירותו, כי אם מכתבו של הפסיכיאטר ד"ר חוואג'ה.

מעדות המומחה עולה כי מכתבו הוגש מבלי שפגש בנאשם לאחר האירוע וכי מאז שנת 2021 לא פגש בו כלל. לדבריו, הזיות שהנאשם תאר בפניו כי סבל מהן לפני שפגש בו בשנת 2019, נפסקו כבר בחלוף כשבועיים לאחר תחילת הטיפול. הוא פגש בנאשם פעמים ספורות, ולא ברצף, ולהערכתו, הנאשם סבל מדיכאון בתקופה בה היה בטיפולו ועשוי שהיו לו מחשבות אובדניות כתוצאה מכך. בדומה למומחה, העו"ס שיהאב לא פגש בנאשם בסמוך לאירוע והוא עצמו העיד כי הנאשם לא עבר אבחון בנוגע למצבו הנפשי בהיעדר שיתוף פעולה. בכל אלו, אין כדי להעמיד בספק את כשירותו הנפשית של הנאשם במועד האירוע.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

34. בנושא ההתמכרות לסמים, מעדותו של העו"ס שיהאב למדנו על היכרותו את הנאשם עד ספטמבר 2021 על רקע התמכרות לסמים. היה ניסיון לשלבו באשפוזית לגמילה אך כאמור, הנאשם לא שיתף פעולה בטיפול ומטעם זה, גם לא עבר אבחון כתנאי לשיקום. במצב דברים זה אין ללמוד מהעו"ס על מצבו הנפשי של הנאשם בעבר, וודאי לא באירוע או בסמוך לו, כי אם על היותו מכור לסמים בזמנו (כעולה גם ממסמכים רפואיים נ/5, בהם תואר כי נטל בעבר חומרים פסיכו אקטיביים).

35. באשר לשאלת היות הנאשם תחת השפעה של סמים קשים באירוע. ראשית, מי מבני משפחתו לא הבחין ביום האירוע כי הנאשם ב"סטלה". לא אמו, אשר מביתה יצא לאירוע ואף לא אחיו, שלא הובא להעיד, אותו הסיע הנאשם בבוקרו של יום. הנאשם עצמו, התקשה ליישב הכיצד היה בסטלה, בהתחשב בריבוי פעולותיו לפני ואחרי האירוע, על שני חלקיו. הדברים מתיישבים עם תוצאות בדיקתו לאחר האירוע, שהצביעו על שיירי קנאביס ולא של סמים קשים, ולא הוכח כי קיבל מחבריו סם חדש ערב האירוע. מה עוד, שהנאשם לא אמר דבר למי מהחוקרים על היותו תחת השפעת סמים באירוע.

36. התנהלותו של הנאשם באירוע, מעידה כאלף עדים על יכולת לקבל החלטות ולהוציאן לפועל. כך, הן בשלבי התכנון והן בביצוע המעשים. הדברים אף עולים מהתנהלותו לאחר ההצתה, בהרחקו עוברי אורח ובהמשך, בעזיבתו את המקום. ולאחר הדקירה, נמלט הנאשם מהמקום, מה שמעיד על ביצוע פעולות לאחר תכנון ומחשבה והיעדר פגיעה ביכולת לקבל החלטות. מצוקה אישית של הנאשם שהביאה לדיכאון, ועשוי שגם למחשבות אובדניות, אין בה כשלעצמה כדי לאיין את הכוונה להמית וללמד על רצון למות בלבד. אפשר, שהמעשים ישרתו ויגשימו את הרצון להמית, ולצדו, את הרצון למות. יוער, כי רבים מהמפגעים שהורשעו באירועי טרור כנגד יהודים בפיגועי "התאבדות" עשו כן בנסיבות של מצוקה אישית ובקשו בדרך זו להיות שהידים, למות מות קדושים.

37. לאור כל האמור, כלל הממצאים העובדתיים, מביאים למסקנה כי הוכחו היסודות העובדתיים לעבירה של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין.

היסוד הנפשי

38. נוכח הקביעות העובדתיות, ייבחן האם התקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה של ניסיון לרצח.

עבירה לפי סעיף 305 (1) לחוק העונשין של ניסיון לרצח, לא נכללה ברפורמה בעבירות ההמתה לפי תיקון 137 לחוק (להלן: הרפורמה). בפסיקת בית המשפט העליון מצינו שתי דעות בנושא היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו. הדעה האחת, לפיה גם לאחר הרפורמה נותר בעינו הצורך, כבעבר, להוכיח את היסוד הנפשי לכוונה תחילה לביצוע המעשה במטרה לבצע את העבירה (ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.5.2022); ע"פ 3879/21 סלומון נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (10.8.2022); ע"פ 3312/19 מדינת ישראל נ' אבו גודה, פסקה 16 (22.1.2023)). הדעה השנייה היא, כי למרות שסעיף

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

305 (1) לחוק לא שונה במסגרת הרפורמה, הרכיב החפצי הנדרש להרשעה בעבירת הניסיון לרצח אינו עוד כוונה תחילה, אלא כוונה רגילה בלבד (ע"פ 5922/22 קוזלוב נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (13.8.2023), ע"פ 6731/23 סטרוג נ' מדינת ישראל, פסקה (16.7.2024) וראו בספרם של השופט כבוב ועומר רזין, **עבירות המתה: החוק והפסיקה**, 168-169 (2025)).

39. בעניינינו, התקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה של ניסיון לרצח על פי שתי הדעות שהובאו. שכן, גם בהתאם לדעה לפיה יש להוכיח 'כוונה תחילה' הרי שהוכחו היסודות של כוונה להמית, הכנה ולא קדמה לדקירה התגרות מצד השוטר.

במה דברים אמורים. לאחר ההצתה חזר הנאשם למקום האירוע, כאשר בידו הזכוכית והוא נערך לבצע את המעשה. כעולה מעדותו ומהודעתו (ת/9), הוא אחז את הזכוכית בידו במשך כ-20 דקות, מתוך כוונה לדקור את השוטרים שיגיעו למקום. הנאשם, לא התנפל על השוטר פנים אל פנים, כפי שצפוי היה שיעשה אילו כל רצונו היה לאיים עליו כדי שירה בו. להיפך. הוא הגיע מאחור, על מנת להפתיע את השוטר ולהקדימו בדקירה, טרם שהלה ירה בו.

דקירה בזכוכית עשויה לא רק לפצוע, כי אם גם להמית כאשר מיקומה בצווארו של השוטר. כך גם עולה מתוצאת הדקירה, בפציעה חודרת לצוואר. בעדותו (ובדומה להודעותיו) אף אמר הנאשם, כי דקר את השוטר בזכוכית בידיעתו, שהדקירה יכולה להמית. גרסתו על רצונו רק לפצוע ולא להמית, לא נמצאה מהימנה בהכירו בעצמו בתוצאה הטבעית של הדקירה העשויה להמית. כך גם, גורם ההפתעה, בהגעה של הנאשם מאחור, אפשרה לו לבצע את הדקירה על מנת להשיג את התוצאה המסתברת, להמית את השוטר. למעלה מהצורך ייאמר כי קיימת חזקה, שלא נסתרה בעניינינו, בדבר כוונה להמית על פי התוצאה הטבעית לאור מיקומה של הדקירה והישנותה: "**פגיעה באזור רגיש בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד**" (ע"פ 2202/08 פסקו נ' מדינת ישראל, פסקה 41 (7.3.2012) וראו עוד: ע"פ 1213/21 וואסה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.8.2022); ע"פ 77069/09/24 פרסגי נ' מדינת ישראל, פסקה 40 (30.11.2025)). והתחולה של חזקה זו "**אינה מוגבלת רק למצבים שבהם התגבשה עבירת הרצח המושלמת, קרי, כאשר קופדו חיי אדם בפועל; כוחה יפה גם ביחס לניסיון רצח**" (ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (16.6.2019)). ולעניין הקנטור, אין חולק כי לא היתה התגרות של השוטרים טרם האירוע. השוטרים נכחו במקום בשל ההצתה, ואילו הנאשם הפתיעם מאחור מבלי שנתקלו בו מוקדם יותר.

40. לפיכך, הוכחו היסודות העובדתיים וכן היסוד הנפשי להרשעה בכוונה לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

מעשה טרור

41. כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, ובצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור. על כן ייבחן האם מעשה הדקירה של השוטר הוא "מעשה טרור" כמשמעו בחוק המאבק בטרור, או שמא כטענת הנאשם, היה זה אמצעי להתאבד וללא כוונה למעשה טרור.

42. סעיף 2 (א) לחוק המאבק בטרור קובע מהו מעשה טרור:
"מעשה טרור" – מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה:

- (1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי;
- (2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;
- (3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:
(א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;

...

בהמשך נקבע:

לעניין הגדרה זו –

(א) נעשה המעשה או האיום כאמור בפסקה (3)(א) תוך שימוש בנשק או בסכין, יראו אותו כמעשה טרור גם אם לא התקיים בו האמור בפסקה (2);

...

(ד) אין נפקא מינה אם המניע או המטרה המנויים בפסקאות (1) ו-(2) היו המניע או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה או לאיום."

43. בהתאם להוראה זו, צריך שיקיימו שלושה רכיבים כדי שמעשה הדקירה יהא בגדר "מעשה טרור": הרכיב הראשון עניינו במניע - מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי, הרכיב השני עניינו במטרה - לעורר פחד או בהלה בציבור, הרכיב השלישי נושאו מאפייני המעשה עצמו המהווה סיכון ממשי ל"פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו". בעניינינו, בחינה של האירוע מביאה למסקנה כי התקיימה החלופה של מעשה שעשה "במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור" ונשאר בצריך עיון האם הנשק שבסעיף קטן (א) הוא גם נשק קר, בשימוש של הנאשם בחפץ החד, במטרה להמית.

44. בע"פ 1852/24 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2024) קבע השופט שטיין, כי הוכחת כוונה מיוחדת ל"עורר פחד ובהלה", תהיה על פי דיני הראיות "בתוכם חזקה עובדתית הניתנת לסתירה, אשר

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

מעוגנת בניסיון החיים הכללי: חזקה אשר קובעת כי אדם מתכוון לגרום לתוצאותיו הטבעיות של מעשהו". באותו עניין, הותקף עובר אורח יהודי, לפי מראהו, לאור יום ובמקום הומה אדם ונקבע כי "מעשה כזה בלי ספק יכול היה לגרום פחד אצל עוברי אורח בעלי חזות יהודית...כשאלה ואלה נופלים בגדר "ציבור". נקבע גם, כי המערערים (התוקפים) מוחזקים כמי שהתכוונו במעשיהם לעורר פחד או בהלה בקרב הציבור ו"חזקה זו מעבירה אל המערערים את הנטל להציג ראיה כלשהי שיש בה כדי לעורר ספק סביר שמא עמדה לנגד עיניהם מטרה אחרת, שאינה קשורה ל"מעשה טרור", כהגדרתו בחוק המאבק בטרור" (שם, פסקה 15).

בעניינינו, אירוע הדקירה, לפי טיבו ובזיקה למקום ביצועו – ברחוב סואן ובשעות היום, בפרט כאשר נעשה כנגד שוטר שהגיע למקום כדי להשליט סדר עקב ההצתה, מטרתו - לעורר פחד או בהלה בציבור ולא הוכח אחרת בראיות הנאשם.

הדקירה בצוואר, עליה עמדנו כבר בהרחבה, היוותה סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של השוטר ובחירותו. מסקנה זו עולה אף מסיכומי הנאשם, שאינו חולק על כך שביצע עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה.

בנסיבות אלו, הוכח קיומם של הרכיבים השני והשלישי ליסוד הנפשי של מעשה טרור.

45. נותר אם כן לקבוע על פי הראיות שבפנינו, אם הוכח רכיב המניע שבפסקה (1) בקיומו של "מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי". הוכחת רכיב זה, יכולה להיות במארג של ראיות נסיבתיות. כדבריו של כב' השופט אלרון בע"פ 3084/24 אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל (2.3.2025):

"לא בכדי פעמים רבות נעשה שימוש במונח 'מארג' על מנת לתאר חומר ראייתי בתיק מסוים. הראיות, כדרך, שלובות זו בזו; 'נוגעות' זו בזו; ומשלימות האחת את רעותה. השקפה על כל ראיה וראיה בנפרד ובמנותק מהקשרה הכולל – לא תחשוף בפני השופט את המציאות כהווייתה. שזירתן זו בזו, בזהירות ובקפידה, היא בלבד זו שמגלה תמונה ראייתית שלמה"
(שם, פסקה 35).

46. השתלשלות הדברים, במעשיו של הנאשם טרם האירוע, במהלכו ולאחריו מביאים למסקנה כי הדקירה בוצעה מתוך מניע לאומני ו/או אידאולוגי.

הנאשם, ניסה לדקור את השוטר בצווארו מבלי שקדמו למעשה עימות ואף לא היכרות כלשהי עם המתלונן. כעדותו וכהודעותיו, הדקירה כוונה לעבר השוטר, דווקא. זאת, בהבחינו במעשהו בין המשטרה ובין כוחות כיבוי אש וכדבריו, שלא היה דוקר מי מאנשי הכבאות. בנוסף, הנאשם לא טען

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

כי נמנע מדקירה של לוחמי האש הואיל ואינם נושאים נשק, והדבר אף לא הוכח בראיותיו, ולא תוגשם מטרתו להתאבד בירי.

מעמדה של המשטרה, כגוף שלטוני ותפקידיה הבסיסיים, מעוגנים בפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 (ראו למשל: סעיף 3). משכך, יהא אשר יהא הביטוי בערבית בו השתמש הנאשם בהודעותיו מדוע כיוון לדקור שוטר דווקא ומהו מסמל בעיניו, ברי כי המשטרה היא אחד מסמלי השלטון. על כן, הפגיעה בשוטר, אינה אלא פגיעה בסמל זה. הנאשם, הבחין בנקל בהיות השוטר שלוח ומייצג של המדינה, בזיהויו את המתלונן כיעד, על פי מדי המשטרה, במובחן מעוברי אורח אחרים. מסקנה זו עולה גם מההמתנה של הנאשם לבוא המשטרה. משזו בוששה להגיע, הוא עזב את מקום ההצתה ובהגיע השוטרים, הוא חזר לזירה כדי לפגוע בשוטר.

האירוע, התרחש אמנם בשכונת ראס אל עמוד בה מתגורר הנאשם ולא בשכונה עם אוכלוסייה יהודית כטיעונו. עם זאת, מקום האירוע אין בו משום ראייה להיעדר כוונה לבצע מעשה טרור. שכן, הנאשם יצר פרובוקציה בהצתה של הרכב, על מנת לגרום למשטרה להגיע לשכונה זו כפי שאכן ארע בהגעה של השוטרים כדי לשמור על הסדר הציבורי עקב ההצתה.

ולעניין הרצון להתאבד, קבע המחוקק כי אין נפקא מינא אם המניע או המטרה, בפסקה (1) ו-(2) "היו המניע או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה". משמע, יכול שיתלווה למניע הלאומני, רצונו של הנאשם להתאבד.

47. די במארג הראיות שהוצגו, כדי להביא למסקנה כי התקיים גם הרכיב של המניע הלאומני שבפסקה (1) בסעיף 2 לחוק המאבק בטרור והוכח מעבר לספק הסביר כי הנאשם ביצע מעשה טרור, בדקירה של השוטר.

48. על האמור נוסף בנוגע לפרסום. אין חולק כי בערבו של האירוע, העלה הנאשם, גם אם כ'שיתוף', את הפרסום לפיו הוא מתכוון להיפגש עם אלוהיו ותמונת כיפת הסלע נראית ברקע הפרסום. בעדותו אמר הנאשם כי הוא מאמין באלוהים ובהודעותיו אמר לחוקריו על רצונו להיות שהיד. תיעוד דבריו של הנאשם בנושא זה, על ידי שלושה חוקרים ובמועדים שונים, ובפירוט רב (ראו למשל פסקה 31 בת/11) נמצא מהימן ומתיישב גם עם תוכנו של הפרסום, גם אם אינו אלא על רצונו לפגוש בסוף את אלוהיו. שכן, דברים אלו לא כוונו למותו לאחר אריכות ימים ושנים, כי אם לאלתר כעולה מפעולותיו כבר למחרת היום, בדקירה של השוטר והוא, ימות כשהיד. בכך, נדחית הגרסה של הנאשם לפיה רצה להתאבד אך לא למות, בניסיונו בעדותו לערער את מהימנות התיעוד בהודעותיו לפיהן רצה שהשוטר ירה בו והוא יהיה שהיד.

49. הנאשם לא כפר ביתר העבירות המיוחסות לו בחלקו הראשון של האירוע, הפריצה לרכב וההצתה, כנראה גם בסרטון עליו אין חולק.

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 68876-03-22 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

התוצאה

50. לאור כל האמור, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום של פריצה לרכב והצתה של הרכב, עבירות לפי סעיף 1413 ולפי סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין (בהתאמה); ובעבירה של חבלה במזיד לפי סעיף 413 לחוק ומעשה טרור של ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 305 (1) לחוק בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור.

ניתן והודע היום ו' בניסן תשפ"ו, 24.3.26, במעמד הנוכחים.

מרדכי כדורי, שופט

מרים ליפשיץ פריבס, שופטת

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת